

น้องชายเพื่อน

ซามาวีไล่สายตาดูชั้นของสดภายในซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้ที่พัก เพื่อเลือกของไปทำกับข้าวมือเย็นเลี้ยงฉลองที่เธอได้งานทำ ในตำแหน่งอาจารย์ในมหาวิทยาลัย แยกที่มาในวันนี้มีแค่สองคน นั่นก็คือริต้ากับน้องชายสุดหล่อของริต้า สตีเวน ฟรีเดลชี สองคนนี้อยู่ในตระกูลที่จัดว่าเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับของประเทศนี้ แต่ก็ลุ่มลึกสำหรับคนผู้หญิงไทยฐานะธรรมดาๆ อย่างเธอมาหลายปี วันนี้เธอจึงตั้งใจจะทำอาหารสุดฝีมือ

เธอมาอยู่ที่นิวยอร์กตั้งแต่อายุสิบสอง แม่ตามสามีมาอยู่ที่นั่นคนเดียวได้ราวๆ สองปีแล้วจึงไปรับเธอมาอยู่ด้วย พอพ่อเลี้ยงเธอเสียชีวิตแม่จึงกลับไทยไปอยู่กับยายและเสียชีวิตในอีกห้าปีต่อมา ด้วยอุบัติเหตุ ส่วนเธอเรียนจบปริญญาเอกและสมัครเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยที่ตัวเองเรียนมา

“ริต้าชอบกินพาสต้า ส่วนหมอนั้นชอบชีส อะไรก็ได้ที่มีชีส ละครที่ชอบหมด ผักโขมอบชีสแล้วกัน” ซามาวีหยิบของใส่ในรถเข็น

หลายอย่างแล้วเซ็นออกไปคิดเงิน ระหว่างนั้นก็โทร.คอนเฟิร์มกับเพื่อนรัก

“ริต้า ตกลงมาซั้วรีไซ้ใหม่ ฉันซื้อของหมดไปเยอะแล้วนะยะ”

“เหม...นานๆ แกจลองทั้งที่ เราต้องไปอยู่แล้วละยะ เดี่ยวฉันบอกไอ้น้องชายตัวดีมารับ ชี้เกียจขับรถเอง อย่าลืมพาสต้าของฉันนะ ใครทำก็ไม่เหมือนเธอ”

“ปากหวานแบบนี้สิคุณคลินเขาถึงไปไหนไม่รอด กลับมาตายรั้งที่มาตามริต้าทุกที”

“แน่นอนอยู่แล้วยะ นอกจากจะปากหวานแล้ว อย่างอื่นฉันก็หวาน”

“อะไระยะที่ว่าหวาน ฉันจะได้ไปทำ เพื่อเจไอเขาจะหลงฉันอย่างแกบ้าง”

“ฮะๆ ตัวฉันไง หวานไปทั้งตัว ทั้งข้างบนข้างล่าง”

“เขี่ยจจริงเขี่ยจ วางก่อนแล้วกันนะ เดี่ยวรีบกลับไปทำมือเย็นเกิดพื่อน้องชายตัวดีของเรามาแล้วอาหารไม่เสร็จถึงอนเอาอีก”

“โอเค บาย”

ซามาวีวางสายไป จ่ายเงินแล้วเซ็นออกมายังลานจอดรถ วันนี้มีแขกแค่สองคน เพราะเจไอคนรักของเธอถูกส่งไปดูงานที่อินเดียสามเดือน เจไอเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเช่นเดียวกับเธอ เขากับเธอคบหากันมาสองปีกว่าแล้ว แพลนกันไว้ว่าหากไม่มีอะไรผิดพลาดงานแต่งงานน่าจะมีขึ้นในอีกราวๆ ปลายปี

เจไอโทรศัพท์เข้ามาแสดงความยินดีกับเธอตั้งแต่เมื่อวานแล้ว และเขาจะรีบบินกลับมาฉลองกับเธอหลังเสร็จภารกิจที่นั่น

ซามาวีขับรถมาตามท้องถนน เร่งความเร็วขึ้นเมื่อเหลือบมองนาฬิกาภายในรถยนต์ พอหอบหิ้วบรรดาของสดและเครื่องดื่มมาถึงห้องได้ก็แทบลมจับ

เธอรีบลงมือทำอาหารสำหรับกินกันสามคน เครื่องดื่มมีแชมเปญที่นานๆ เธอจะยอมควักเงินซื้อมาสักทีหนึ่ง ยอมควักเฉพาะวันสำคัญๆ อย่างเช่นปีใหม่กับคริสต์มาสเท่านั้น แต่วันนี้มันเป็นวันพิเศษที่นอกจากจะได้ตำแหน่งอาจารย์แล้วยังได้ทำงานที่เดียวกับคนรักอีกด้วย

ริต้า แต่งตัวสวย หู ดูดี แม้ว่าเธอจะไปกินข้าวห้องเพื่อนที่มีแค่เธอกับน้องชายเท่านั้นเป็นแขก แต่เพราะทุกอย่างสำหรับเธอแล้วต้องเนียบ เวอร์วังอลังการ ทำแบบนี้มาตั้งแต่จำความได้ จนติดเป็นนิสัย เสร็จแล้วจึงโทรศัพท์หาน้องชายให้มารับเพราะขี้เกียจขับรถไปเอง เธอกับสติเว่นแยกออกมาจากบ้านตั้งแต่อายุสิบสี่ เธออยู่ที่เพนต์เฮาส์หรูใจกลางเมืองนิวยอร์ก ส่วนสติเว่นมีคอนโดมิเนียมใกล้ที่ทำงาน

“ฮัลโหล เธออยู่ไหนเนียฮั่นน้องชาย พี่พร้อมแล้วนะ”

“อะไรกันพี่ นี่เพิ่งจะหกโมงเย็น พี่คิดหรือว่าเพื่อนพี่จะทำมือเย็นเสร็จจตอนนี้ ดูพี่จะตื่นเต้นมากกว่าขามอีกนะ แค่นี้ได้งานทำ”

“ใจคอจะไม่ไปช่วยเขาเตรียมมือเย็นเลยหรือไงยะ” ริต้าทำเสียงคล้ายระอา ทำให้สติเว่นหัวเราะมาตามสายแล้วย้อนถามเหมือนรู้จักนิสัยของพี่สาวดี

“พี่เคยช่วย?”

“อย่างน้อยก็รินแชมเปญใส่แก้วเป็น”

“ถ้าจะไปช่วยแค่นั้น อย่าไปเลย แต่งตัวสวยๆ ทาเล็บรอแล้วกัน ผมเคลียร์งานอยู่”

“อ๊อ...เคลียร์งานอะไรเย็นแล้ว ให้ความสนนใจกับขามหน่อยสิ ยังไงเขาก็เปรียบเหมือนพี่สาวเธอคนหนึ่งนะ” ริต้าหัวตึงแต่สติเว่นสวนกลับ

“หยุดพูดคำนี้เสียทีเถอะ ผมเห็นเขาเป็นพี่เพราะพี่กรอกหมูผม
อยู่ทุกวัน ถ้าไม่อย่างนั้นผมคง...”

“คงอะไร”

“ก็คงไม่เห็นเขาเป็นพี่ละมัง”

“อะไรกัน ถึงขามเขาจะจน เป็นผู้หญิงธรรมดาหลายๆ มาก
ถึงมากที่สุดคนหนึ่ง แต่เขาก็ดีกับฉันมาก ให้ฉันลอกการบ้านแถมยัง
เคยช่วยชีวิตฉันเอาไว้ แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่น้องชายคนเดียวของฉัน
จะเห็นขามเป็นพี่สาวด้วย โอเค” ริด้าออกคำสั่งล่ำลាប់มาอีกหน

“รู้แล้ว”

“มาเร็วๆ อย่าให้ขามคอย เดี่ยวเขาเสียใจ”

“อือ” ปลายสายวางไปแล้ว ริด้าจึงลุกขึ้นบิดชี้เกียดสองที
เดินกลับไปยังโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเติมหน้าใหม่ เปลี่ยนต่างหูไป
สามรอบ น้องชายตัวดีก็ยังไม่โผล่หน้ามา

สตีเวน พรีเดลลี เดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้าเพื่อตรงไปยัง
ร้านขายกระเป๋าสตรี พนักงานยิ้มแย้มทักทายและพามือเชื้อเชิญ
ให้เขาชมของในร้าน ชายหนุ่มไล่สายตามอง ของแบบนี้เขาเลือก
ไม่ถูก ไม่รู้ด้วยว่าแม่เพื่อนของพี่สาวที่ถูกยึดเยียดให้กลายเป็น
พี่สาวเขาด้วยอีกคน ชอบอะไรแบบไหน

“รับแบบไหนดีคะ”

“เอาตัวที่แพงที่สุดมาแล้วกัน” สตีเวนวางบัตรเครดิตลงโดย
ไม่ได้ซักถามราคา หลังรับถุงกระเป๋ามาแล้วก็โยนไว้เบาๆ หลังรถ
พลงนึกลงไปถึงกระเป๋าใบเก่าของซามาวีที่เขาเห็นเธอสะพายใบนั้น
มาตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรี จนตอนนี้กลายเป็นดอกเตอร์ป้ายแดง
ก็ยังไม่คิดจะเปลี่ยน

แม่คนนี่...

ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วอดยิ้มคนเดียวไม่ได้ นอกจากตำราแล้ว ซามาวีไม่ค่อยมีเวลาสนใจอะไรนักหรอก เธอสนใจแค่ว่าเธอจะเรียนจบเร็วที่สุดได้ด้วยวิธีไหนต่างหาก

เขารู้จักซามาวีมานานแล้ว ก็ปีเขาก็จำไม่ได้ เธอชอบเห็นเขา เป็นเด็กเล็กที่ต้องปกป้อง ทั้งที่จริงๆ แล้วเขาอายุน้อยกว่าเธอ แค่สามปี สำหรับเขาแล้ว สามปีมันก็ได้ต่างจากรุ่นเดียวกัน นักรอก

ซามาวีน่าจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่จำวันเกิดเขาได้โดยที่เขาไม่ต้องเตือน เป็นคนเดียวที่ไม่เคยซื้อของขวัญวันเกิดให้เขาเลย แต่นั่งหลังขดหลังแข็งทำให้เองทุกปี เป็นผู้หญิงที่กล้าขึ้นเสียงและออกคำสั่งเขาเหมือนกับแม่ทั้งที่เป็นคนนอก แต่เขาก็ไม่เคยถือสา แต่แน่นอนเขาไม่เคยเห็นว่าเธอเป็นพี่เขามาก่อน มีแต่เธอที่ทักทักไปเองว่าเขาเป็นน้องชาย

เมื่อข้อบกพร่องก็ส่งข้อความบอกริต้าแล้วนั่งรอในรถ ไม่นาน พี่สาวคนสวยของเขาก็เดินขนาดมาถึง ในมือมีกระเป๋าแบรנדดัง และกล่องของขวัญ

“ให้ร้อทุกที”

“บ่นนัก คราวหลังก็ไปเอง”

“ไอ้ห้องบ้า แล้งน้ำใจ” ริต้าตัวต้วค้อนให้ ยังไม่ทันดำต่อ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น สตีเวนเห็นพี่สาวเปลี่ยนลุ้มเสียงกลายเป็นเสียงสองแบบนี้จึงเดาได้ไม่ยากว่าคงเป็นพี่เขยเขาโทรมา

“ซา...ที่รัก คิดถึงสิคะ คิดถึงมาก มากถึงมากที่สุด จากที่ อารมณ์เสียๆ ให้น้องชายตัวดี พอได้ยินเสียงที่รักก็หายเป็นปลิดทิ้ง เลยค่ะ รีบกลับมาเร็วๆ นะ”

สตีเวนเบะปาก หมั่นไส้คนมีความรัก พอพี่สาววางสาย ก็อดก่อนขอได้ไม่ได้

“ที่กับน้องละก็พูดเสียงเหมือนโกรธกันมาลัษชาติ ที่กับสามี
ละก็นะ ที่รักคะที่รักษา”

“แกไม่ลองใช้เสียงสองกับโรซี่บ้างล่ะ เพื่อชีวิตรักของแก
กับเขาจะซาบซ่าขึ้นบ้างไงล่ะ” คนเป็นพี่ยกคิ้วให้น้องชายที่พอ
ได้ยินชื่อของโรซี่ก็หน้าบูดขึ้นมาทันที

“เลิกพูดถึง แค่ได้ยินก็ขุ่นลุก”

“อะไรกัน คบกันมาก็ตั้งปีกว่าแล้ว ยังเข้ากันไม่ได้อีกเธอ”

“พี่ลองมาอยู่กับโรซี่สักชั่วโมงสิ แล้วพี่จะรู้ความรู้สึกผม
พ่อนะพ่อ ในโลกนี้มีผู้หญิงสวยๆ ดีๆ เป็นโขยง ทำไมจะต้องมา
บีบให้ผมคบกับยายปีศาจนี้ด้วยก็ไม่รู้”

“พูดเข้า” ริต้าตีท่อนแขนน้องชายแรงๆ “โรซี่เขาอาจจะ
เอาแต่ใจไปบ้าง แต่ข้อดีอย่างหนึ่งของเขาก็คือรักเธอ เขารักเธอ
มากนะ ไม่งั้นคงไม่ขอให้พ่อเขาบีบให้เธอคบด้วยหรอก”

“กรรมเลยมาตกที่ผม”

“เอาน่า...ยังไงพ่อของโรซี่ก็เป็นหุ้นส่วนใหญ่ของเรา ถ้าเขา
ถอนหุ้นไปละก็นะ เราแน่แน่ ท่องไว้ว่าแกกำลังทำเพื่อครอบครัวอยู่”

“ก็เพราะว่าเห็นแกทุกคน ผมถึงทนคบกับเขามาปีกว่า
ถ้าไม่อย่างนั้นละก็ ผมไปนานแล้ว”

“แกเองก็ไม่มีใครนี่นา ลองๆ คบกับโรซี่ เปิดใจให้เขาดู
บางทีที่ว่าแย่อาจจะดีก็ได้นะน้องชาย” ริต้ายืนปลายนิ้วมาไต่แขน
น้องชายเล่น แต่ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง

“เพื่อนพี่นะ จะแต่งงานจริงเธอ”

“หมายถึงชามนะเธอ”

“ไม่หมายถึงเขาแล้วจะหมายถึงใครเล่า”

“ก็เห็นว่าจะแต่งงานปีนี้นั้นแหละ แฟนของชามเขาก็ดีจะตาย
เหมาะสมกันทุกอย่างเลย ดีแล้วละต่างๆ ลักที อีกไม่กี่ปีก็จะสามสิบ

แล้วนี่”

“ผู้หญิงไม่รู้จะนับอายุเพื่อแต่งงานไปทำไม เกิดเจอคนไม่ดีเข้าก็แย่ อย่างเพื่อนพี่วันๆ อยู่แต่กับตำรา นานๆ จะโผล่หน้ามาเห็นโลกภายนอก เดียวก็โดนเขาหลอก”

“แกนี่ ถ้าซามมันโง่คงไม่จบดอกเตอร์เร็วขนาดนี้หรือหน้าห่วงตัวแกเองเถอะ”

“พี่เคยเห็นไอ้หมอนั้นไหม”

“ก็เคยสิ เขาก็เข้ากับฉันได้ดี ฉันยังคงยังเป็นกองเชียร์ แต่แกคงไม่เคยเจอเพราะไปอยู่แคนาดาตอนเขาคบกัน แกน่าจะชอบคุณโรซันน่า ถ้าไม่เพราะเขากับแกคบกัน แกก็คงไม่ได้กลับนิวยอร์กมาเจอหน้าพี่สาวคนสวยบ่อยๆ แบบทุกวันนี้ไง จริงไหม”

“อย่างพี่มีอะไรให้อายกเจอ”

“ฮึ” ริต่ายนจุมก ตัดบทด้วยการหยิบหูฟังมาแล้วหันตาโยกตัวไปตามจังหวะเพลง รอไม่นานรถก็มาจอดยังลานจอดรถอพาร์ทเมนต์ขนาดกลางของซามาวิ สองพี่น้องลงจากรถไป สตีเวนถือถุงกระดาษและไวนิลชั้นดีมาสองขวด เพราะมั่นใจว่าเจ้าของห้องคงตั้งใจซื้อได้แค่ไวนิลๆ ไม่ถูกปากเขาเป็นแน่

คนอวดแฟน

เสียงอดหน้าประตูทำให้ซามาวีที่กำลังยกอาหารหลายอย่าง ออกมาวางบนโต๊ะรีบวางมือ เช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนลวกๆ แล้วไป เปิดประตูให้

“มาแล้วๆ”

ใบหน้ามันແผล็บโผล่ออกมาจากประตูทำให้รีต้ำหันมามอง สบตากับน้องชายแข็งๆ ดูเถอะ ในขณะที่แขกลากเดรสประดับ คริสตัลระยิบระยับมาทั้งตัว อีกคนก็สวมสูทมาจากที่ทำงาน แต่ เจ้าของบ้านใส่เสื้อยืด ขาสั้น คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อน ผมม้วนขึ้นมา แล้วเสียบกับลายการ์ตูนอันใหญ่เอาไว้

“ให้ตายเถอะ ฉันว่าเรากลับเถอะสตีเว่น”

“นี่ยังไม่ชินอีกเหรอ” ชายหนุ่มคนเดียวในที่นั่งหัวเราะขึ้นแล้ว ถูวิสาสะเข้าไปในห้องก่อน เขามาที่นี่สองสามครั้ง ในช่วงวันเกิด ของซามาวี แต่สองปีที่ผ่านมาเขาอยู่แคนาดาเป็นส่วนใหญ่จึงไม่ได้ มาที่นี่อีก หลังตกลงว่าจะลองคบกับใครซึ่งจึงถูกตามตัวให้มาบริหาร

โรงแรมของตระกูลฟริเดลซีที่มีพ่อของโรซีเป็นหุ้นส่วนรองลงมาจากพ่อเขา

“มาไวกันจริง ยังไม่ได้อาบน้ำเลย แต่ช่างเหอะ กินก่อนค่อยอาบน้ำ ทิว” เจ้าของห้องหันมาเจอหน้าองหริกของริต้าก็หัวเราะ “มาตามจะไปงานกาล่าดินเนอร์ที่ไหนคะเนี่ย”

“แกก็ช่วยตกแต่งงานให้มันเหมือนการเลี้ยงฉลองอะไรสักอย่างหน่อยได้ไหม ห้องเอย โต๊ะอาหารเอย ไหนจะตัวแก โอ๊ย...เสียเวลาแต่งหน้า”

“โอ๊ย คนกันเอง ไม่ต้องมากพิธี ฉันไม่ถือ มาๆ” ซามาวิดิงแขนเพื่อนรักมาแล้วจับให้นั่งบนเก้าอี้แล้วหันมาหาสติเว่นที่ไม่ได้เจอกันเลยในรอบสองปี เธอสวมกอดเขาเบาๆ แล้วยิ้มให้ “โตเป็นหนุ่มขึ้นเยอะเลยนะเรานะ”

“นี่...ซาม ถ้าไม่เลิกทำเหมือนผมเป็นเด็กเล็กๆ ละก็นะจะให้แก่สมใจด้วยการเรียกป้า”

“หยาบคาย” หญิงสาวตวัดค้อนให้แล้วรันทัวเขาให้นั่งลงเช่นกัน “กินอะไรก่อนดี แซมเปญก่อนแล้วกันนะ เรียกน้ำย่อย”

ซามาวิดเปิดแซมเปญแล้วเทใส่แก้ว สีหน้าของเธอสดใส เวลาไม่ได้แต่งหน้าแบบนี้ดูเหมือนเด็กสาววัยยี่สิบต้นๆ มากกว่าจะเป็นสาววัยใกล้สามสิบ

“มาๆ ฉลองให้กับฉันหน่อย” เจ้าของห้องยื่นแก้วออกไปก่อนริต้ากับสติเว่นยื่นแก้วมาชน

“เชยส์”

“ขอบใจนะ ขอบใจที่อุตส่าห์มา โดยเฉพาะเธอสติเว่น น้องชายคนดีที่งานยุ่งขนาดไหนก็ยังมา แต่น่าจะชวนแฟนเธอมาด้วยนะ ฉันยังไม่เคยเจอเขาเลย”

“อย่าเจอเลย ปวดหัวเปล่าๆ”

“คู่รักกันมันก็เริ่มต้นจากกัดกันแบบนี้แหละ ว่าไหมซาม โรซี่ น่ารักออกจะตายไป ช่างพูด ช่างเอาใจ มีแต่คนตาต่ำอย่างน้องชายเรา เท่านั้นแหละที่มองไม่เห็น” ริต้าส่ายหน้าแล้วหันมามองอาหารตรงหน้า “ว้าว มีของโปรดของฉัน งั้นกินกันเลยนะ ทิวท้องรอนานแล้ว”

“มาๆ ลุยเลย” เจ้าของห้องเชื้อเชิญ คอยบริการตักนั่นตักนี้ ให้ทุกคนไม่หยุด พลอยทำให้สีหน้าเคร่งเครียดจากงานทั้งวันของ สตีเวนคลายลง และมองสะพานโกลกมลิ่งที่ยักย้ายส่ายไปมาเวลา เจ้าตัวเดินเข้าเดินออกระหว่างโต๊ะอาหารกับห้องครัว นานๆ ทีห rokok เขาจะเห็นเธอใส่ลันแบบนี่

ชายหนุ่มมองหน้ามันๆ ของป้าแก่ที่ชอบคิดว่าตัวเองเป็นพี่สาว ที่พร้อมจะกางปีกปกป้องเขาแล้วยิ้มบางๆ เขาชอบเวลาอยู่กับเธอ มากกว่าอยู่กับผู้หญิงคนไหนก็ตามที่เข้ามาในชีวิต แต่เพราะเธอ ไม่เคยมองเขาเป็นแบบอื่นที่ไม่ใช่น้องชาย ความรู้สึกว่าวุ่นในใจ จึงต้องพับเก็บไปตามระเบียบ แต่ก็นั่นแหละ เขาไม่เคยอดใจที่จะ ไม่มองเธอได้หรอก

“มองไรยะ” ริต้าตีมาบนท่อนแขนกำยำของน้องชาย

“มองซามไง”

“มองทำไม ทำเหมือนไม่เคยเห็น แล้วนี่บอกก็ครึ่งแล้วให้เรียก พี่ซามๆ เขาเป็นเพื่อนฉันนะ เพื่อนฉันก็เหมือนเป็นพี่เธอ”

“เรียกไม่ลง เพราะเขาหน้าอ่อนกว่าพี่เป็นสิบปี”

“ไอ้ห้องบ้า” ริต้าซิงตาใส่ เสียงดังไปถึงห้องครัวที่ซามาวี ถือจานทุเรียนเข้ามา แต่สตีเวนกระโดดโหยงหนีไปมุมสุดแล้ว ตวาดลั่น

“หยุดอยู่ตรงนั้นเลยนะซาม ให้ตายเถอะ กินเข้าไปได้ยังไง ผลไม้สุด همینแบบนี่”

“โทษที ลืมทุกที่ว่าเธอไม่ชอบ จำได้แค่ว่าริต้าชอบ”

“น่ารักที่สุด ใครไม่ชอบก็ไปหลบในห้องน้ำไป”

“เหม็นจะตาย กินเข้าไปได้ยังไง” สตีเวนไปหลบในห้องนอนของซามาวีแทนที่จะเข้าไปในห้องน้ำ สองสาวกินทุเรียนกันอย่างเอร็ดอร่อย ไม่มีใครสนใจเขาอีก

สตีเวนเดินมาหยุดที่เตียงซามาวี บนหัวเตียงมีรูปคู่ระหว่างเธอกับผู้ชายผมสีทองตาสีฟ้าคนหนึ่ง เดว่าน่าจะเป็นคนรักของเธอ ชายหนุ่มมองมันอย่างไม่ชอบใจนัก คว่ามันลงอย่างหัวเสีย

“ถ้านายทำให้เธอเสียใจ เราจะได้เห็นดิกัน” สตีเวนกระแทกตัวลงนั่งที่ปลายเตียง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มโชนเข้าจมูก อดไม่ไหวที่จะดึงหมอนที่ซามาวีใช้หนุนมาดู เขาก้มหน้าลงไปใกล้และสูดความหอมเข้าไปเต็มปอด เขาไม่กล้าบอกเธอหรือทักว่า เขาแอบคิดกับเธอมากกว่าเห็นเป็นพี่มาตั้งนานแล้ว แต่เพราะเธอไม่เคยมองเขาในฐานะอื่นนอกจากน้องชาย เขาถึงได้ตัดใจ ไม่มีใครรู้หรือทักว่านั่นเป็นเหตุผลหลักที่เขายอมลงคอโรซี่ เพราะคิดว่าเจ้าหล่อนน่าจะเบี่ยงเบนความรู้สึกของเขาได้บ้าง แต่เปล่าเลยชีวิตเขาเหมือนถูกขังเอาไว้ในโลกอันน่าเบื่อหน่าย

ไม่รู้ว่เพราะอากาศเย็นๆ หรือกลิ่นของซามาวีกันแน่ที่ทำให้เขาเกิดอาการง่วงงุนและถือวิสาสะนอนไปบนเตียงเธอ แค่นี้ก็กอดหมอนที่เธอหนุน จินตนาการมันก็เพริศแพรวไปไกล

ประตูห้องนอนเปิดเข้ามา ซามาวีทำเอวมองแล้วส่ายหน้า ดึงตัวสตีเวนให้ลุกขึ้นมาจากเตียงของเธอ แต่ตัวเขาทั้งหนาและหนัก จึงเสียหลักล้มทับไปบนตัวเขาและเจ้าตัวถือวิสาสะกอดรัดเอาไว้แน่น

“อ้อ ปล่อยนะสตีเวน”

“ไม่ปล่อย จะกอดเอาไว้แบบนี้”

“พูดอะไรของเธอเนีย ฉันเป็นพี่นะ ผิดผี”

“พูดอะไร ผิดผีคืออะไร แต่ช่างเถอะ...รู้แล้วว่าผมไม่ปล่อย ก็พอ” สตีเวนไม่พูดเปล่า แต่เลื่อนมือมาบีบไปที่ก้นหนึ่แน่นของ ซามาวิ มันแน่นและเต็มไม้เต็มมือกว่าที่คิดเอาไว้มาก ดูเหมือน เธอจะตกใจมากที่เขากล้าละลากล้วงมาที่ห้องนอนเธอไม่พอยังกล้ามาบีบก้นเธอด้วย

“สตีเวน เธอจับก้นฉัน!”

“ไม่แค่นั้น อย่างอื่นก็จะจับ” สตีเวนพลิกคนที่แก้กว่าแต่ หน้าอ่อนกว่าลงบนที่นอนแล้วขยับมาทับเธอไว้จนกระดิกไม่ได้ ดวงตาที่เห็นกระหายนมองจ้องหน้าอกที่คอเสื้อเบาะออกเพียงนิดเดียว ไม่ได้ยั่วอารมณ์อะไรเลย แต่สตีเวนกระซอกจนกระดุกขาตไป สามเม็ดตรวจ

กรีด!

“ซูว์” ชายหนุ่มทำจุปาก ขยับขึ้นมาเล็กน้อยแล้วมองไปยัง เนินเนื้อสีน้ำตาลสองก้อนกลมที่อัดแน่นอยู่ในบราสีดำ มีเสียงลั่นๆ ของเธอร้องห้าม

“พีนะสตีเวน พี”

“ผมมีพีคนเดียว คือผู้หญิงที่น่าจะกำลังละลายไวน์อยู่ข้างนอกหรือเมื่อกี้ล้อกับสามีอยู่ ไม่มาสนใจความสุขของเราหรอก พลีส”

“อะ...ความสุขของเรา!”

“อ้อ...ความสุขของเรา” สตีเวนกระซอกเสื้อออกเพิ่มอีกแล้ว สอดฝ่ามือเข้าไปในบราแล้วดันเจ้าก้นกลมข้างหนึ่งให้ไหลออกมาจากปรากรซกนั้น และก่อนที่ซามาวิจะทันห้ามปราม ปากอุ่นร้อนก็ครอบครองยอดดอกสีหวานแล้วตวัดลิ้นปาดป้ายซ้ายขวา หญิงสาว ดิ้นขลุกขลักแต่พังกเดียวก็เงียบไป ไม่รู้กำลังเคลิ้มหรือซ็อก

“ซาม”

หญิงสาวนอนตัวเกร็ง ไม่ขยับเขยื้อน ไม่ร้องห้าม เขาก็ถือว่า เธอสมยอมจึงสอดฝ่ามือเข้าไปในขอบกางเกงยีนส์ขาสั้น วางตะปบ มาয়งจุดนั้นที่ผุดความชุ่มฉ่ำผ่านชั้นในเนื้อบางๆ ออกมาจน ปลายนิ้วเขาสัมผัสได้

ชายหนุ่มขยับนิ้วเหมือนเล่นขลุ่ยโต้ มีเสียงครางอย่างเร่าร้อน ของซามาวีดังมาอย่างไม่อาจยั้งเอาไว้ได้ ยิ่งทำให้เขาออกแรงขยับนิ้ว แรงขึ้น

“สตีเว่น สตีเว่น!” เสียงเรียกดังๆ พร้อมแรงเขย่าที่แขน ทำให้เขาสะดุ้งตื่น สมองมีนงงเกินกว่าจะปรับทันว่าทำไมร่างที่เขา เพิ่งพุดจนนอนร้องครวญครางอยู่ได้ตัวเขาถึงมายืนเท้าเอวมอง หน้าเขาอย่างนั้นได้

“ซาม”

“แอบมานอนตรงนี่เอง เธอวางโทรศัพท์ไว้ แฟนโทร.มา”

สตีเว่นลุกมานั่งงง มองหน้าซามาวีสลับกับมองไปที่เตียง ให้ตายเถอะ...คนกำลังฝันดีแท้ๆ กลับมาโดนขัด เสียตาย เขากำลัง ส่งให้เธอถึงสวรรค์แล้วเชียว

“เป็นอะไร มองหน้าฉันเหมือนอยากจะกิน โกรธที่ฉัน มาปลุกหรือไง แฟนเธอโทร.มาจนวางไปแล้ว โทร.กลับสิ” ซามาวี ยื่นโทรศัพท์ให้ แต่ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ช่างหัว”

“อะไรกัน ยังไงเขาก็เป็นแฟน เขาจะเสียใจแค่ไหนที่เธอ ไม่ใส่ใจเขาเลยนะ”

“เออๆ รับก็ได้” ชายหนุ่มรับโทรศัพท์มาแล้วโทร.หาโรซี่ ฝ่ายนั้นชักไม่หยุด เพราะไปหาเขาที่คอนโดมิเนียมแล้วไม่มีคนอยู่

“อยู่กับพริตต้า”

“ฉันจะไปหาอะ อยู่ที่ไหน”

“ไม่ต้องหรอกนะ ฉันมากินมื่อเย็นที่ห้องเพื่อนเขา เต็มวงก็กลับแล้ว”

“อะไรกัน ไปหาผู้หญิงที่ชื่อซามิไซโหมเนี่ย ทำไมไม่ชวนฉัน เห็นฉันเป็นเหมือนอากาศ หลายทีแล้วนะที่ไปหาแม่คนนั้นไม่บอกฉันนะ พี่ชอบมันไซโหม บอกมาเดี๋ยวนี้ละ”

“ถ้าโทรมาเพื่อจะหาเรื่องละก็นะ วางสายไปเลยโรซี่” ชายหนุ่มตัดสายไป จึงไม่ได้ยินเสียงร้องกรี๊ดๆ ของโรซี่ผ่านมาให้ระคายหู พอเขาออกมาซามาวีจึงเดินมาต่อว่า

“ทำไมไม่พูดกับเขาดีๆ บ้าง”

“คนอย่างโรซี่พูดดีกับไม่ดีก็มีค่าเท่ากันนั่นแหละ ทื่อ... กลืนทุเรียนยังอยู่อีก กินเข้าไปได้ยังไง เหม็นสุดจะทน” ชายหนุ่มมองเม็ดทุเรียนที่ยังวางอยู่บนจาน ซามาวีจึงยิ้มหวานๆ ส่งให้แล้วหลอกล่อ

“สักคำนะ”

“ไม่ๆ ไม่เด็ดขาด”

“ลองดูน่าสตีเว่น เมื่อก่อนพี่ก็ไม่กิน พอได้กินเท่านั้นละ อี๊ย... เป็นผลไม้ที่สวรรค์ส่งมาให้ลองซัดๆ เลย” ริต้าเชิญชวนอีกคนแต่สตีเว่นยังทำหน้าที่ແຫງๆ

“ทุเรียนเนี่ยนะ”

“ลองดูนะ ฉันป้อนเอง” ซามาวีถือจานทุเรียนมาใกล้ ในมือคือช้อนที่จิ้มเนื้อทุเรียนมาเต็มๆ สตีเว่นอยากจะทำถอย แต่เพราะเธอตามมาประชิดถึงตัวแล้วและมองเหมือนลุ่นให้เขาอัปาก็ถอนหายใจ

“เหม็น”

“ตอนกินมันไม่เหม็น เชื่อฉัน ฉันโตกว่า บอกว่าดีก็คือดี”

“เกิดก่อนแค่สามปี ทำเหมือนเกิดมาก่อนสักสิบปี กินก็กิน แต่ต้องป้อนนะ” ใจจริงเขาอยากบอกว่า ถ้าเธอใช้ปากป้อน ต่อให้เหม็นกว่านี้สักสิบเท่าเขาก็ยินดี แต่ขึ้นพูดไปเธอคงได้โกรธเขาไปทั้งชาติแน่

“อ้า”

สติเว่นอ้าปากตามคำสั่ง เมื่อลิ้นได้ลิ้มรสเนื้อทุเรียนเขาก็ยังยืนยันว่าไม่ชอบอยู่ดี แต่เพราะคนป้อนคือเธอ เขาจึงกล้ำกลืนกินจนหมด พอเธอเห็นว่าเขากินคำแรกได้ก็ป้อนแล้วป้อนอีก เสียงหัวเราะของสองสาวบอกถึงความพอใจในขณะที่เขาแอบไปล้วงคออาเจียนก่อนกลับ

ชามาวีเก็บจานชามไปล้างจนเสร็จหลังจากแขกกลับไปแล้ว จึงเห็นว่าสติเว่นลืมนูทและถุงกระเป๋ามาเอาไว้บนโซฟา จึงรีบโทร.กลับมาหาเขา

“น้องชาย เธอลืมกระเป๋าเก็บเสื้อไว้”

“นูทเดี่ยวพุงนี้ไปเอา ส่วนกระเป๋านี้ซื้อมาให้ ไบแก่มันเย็น เปลี่ยนได้แล้ว ซิปข้างในมันแตกแล้วไม่ใช่หรอ” เขาย้อนถามกลับมาทำให้ชามาวีเลิกคิ้ว แอบสงสัยว่าเขารู้ได้อย่างไร

“เห็นหรอ”

“ไม่ได้แต่ถ้านี่ เวลาเปิดกระเป๋าจะหยิบอะไรก็เห็นหมดแหละ”

“ตาดีขนาดนั้นเชียว อ้อ...ชอบใจนะ น้องชาย”

“ใช้ให้คุ้มกับที่ซื้อให้ด้วยนะป้า”

“นี่...อย่ามาเรียกฉันว่าป้านะ ฉันเพิ่งยี่สิบแปด”

“ก็เห็นอยากทำตัวแก่ไม่ใช่หรอ ถ้าไม่อยากให้เรียกป้า ชามาก็หยุดเรียกผมว่าน้องชาย เราห่างกันแค่สามปี แค่สามปี จำไว้ด้วย”

“สามปีก็ตั้งพันกว่าวันใหม่ละ” ชามาวียังเถียงขำๆ คุๆ

พอเห็นกระเป๋าชัดก็อุทานเสียงหลง “ตายละ... สตีเว่น เธอลืมดู
ราคากระเป๋าทันหรือเปล่า นะ... นี่มันรุ่นที่แพงที่สุดตอนนี้เลยนะ”

“เอาไปเถอะนะ ไปทำงานใครๆ ก็จะได้กำไรใจ”

“ฉันว่าฉันเก็บเอาไว้ในเซฟน่าจะเหมาะกว่า หุย... จ่ายค่าเช่า
อพาร์ทเมนต์ได้หลายปี” หญิงสาวแทบไม่กล้าจับแรงกลัวเป็น
รอยมือ “ถ้าแฟนเธอรู้ จะโกรธฉันเอานะ”

“แค่ลองคบยังไม่ใช้แฟน เขาไม่มีสิทธิ์มาบ่นหรอก จะเลิก
คบกันเมื่อไรก็ยังไม่รู้”

“เลิกทำไมเล่า เธอกับโรซี่เหมาะสมกันออกจะตาย เกิดมา
คาบซ้อนเพชรกันมาทั้งคู่เลย”

“ผมอยากอยู่กับคนธรรมดา ที่มีความเป็นมนุษย์ธรรมดา
มากกว่าคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงตลอดเวลาอย่างโรซี่” เขาบอก
เธอจึงสวนขึ้น

“จะไปหาจากไหนเล่า”

“ซามเิง”

หญิงสาวหัวร่ออหายน ไม่ได้รู้สึกรู้สึอะไรกับคำพูดประหลาดๆ
จากคนที่คิดมาตลอดว่าเป็นน้องชาย เพราะคิดว่าเขาเพียงแค่
หยอดเล่น

“ฉันธรรมดาที่ไหนเล่า เธอยังไม่รู้จักฉันดี”

“ผมรู้จักซามเิงมากกว่ารู้จักตัวเองซะอีก ไปนอนเถอะ ดึกแล้ว”
เขาบอก ซามเิงจึงวางสายไป เธอบรรจุเอากระเป๋ามาลองสะพาย
จับมันเบาราวกับเป็นแก้วเปราะบาง

“ขอปลื้ใจนะน้องชาย ถ้าเธอไม่ซื้อให้ ซาตินี้ฉันคงไม่มีหวัง
หรอก”

พรีเวดดิ้ง

6 โจชอลับมาจากดูงานที่อินเดียบีบบักตรงดิ่งมาหาคนรัก ด้วยความคิดถึง ซามาวีอ้าแขนออกกว้างเพื่อให้เขาสวมกอดเธอ ได้ถนัดๆ

“คิดถึงคุณจ่ะแม่”

“ฉันก็คิดถึงคุณค่ะ โห...ไปอินเดียไม่กี่เดือน คล้ำขึ้นเยอะเลย ผอมด้วย”

“อาหารที่นั่นไม่ถูกปากผมเลย ไม่ไหว สู้ฝีมือคุณไม่ได้เลย”

“แบบนี้จะหายคล้ำก่อนไปถ่ายพรีเวดดิ้งไหมเนี่ย ฉันไม่ยอมให้เลื่อนไปอีกแล้วนะ จะไปถ่ายที่โรมีเหตุให้ต้องเลื่อนทุกทีเลย”

“ไม่แน่นอนจ๊ะ ไปทั้งๆ ที่ไม่หล่อแบบนี้แหละ” เจโซหอมแก้มเธอไปพอดใหญ่ มองอาหารบนโต๊ะแล้วตาโต “โอโห...ของโปรดผมทั้งนั้นเลย”

“ก็คุณบอกว่ากินอาหารไม่ถูกปากมาสองเดือน ฉันก็เลยจัดหนัก จัดเต็มลืคะ มาค่ะ” หญิงสาวดันตัวคนรักให้นั่งลง รินแชมเปญให้

แล้วเดินไปเปิดเพลงจังหวะหวานซึ่ง เสียงเพลงแว่วออกไปถึง
หน้าห้องที่มีใครคนหนึ่งยืนอยู่ ฝูงไก่่งวงรอบตัวใหญ่ตุกตกลางข้างตัว
ร่างสูงของสติเว่นหมุนตัวออกไปจากตรงนั้น

เธอมีแฟนแล้ว...

สติเว่นย้ำกับตัวเองตลอดทางที่เดินออกมาจากหน้าห้องซามาวี
มันหดหู่เสียจนเขาต้องนั่งแช่อยู่ในรถเก็บบยี่สิบนาทีกว่าจะขับรถ
ออกไปได้

“ริต้า สติเว่นโดนฝังต๋อย” ซามาวีในวัยสิบแปดปีร้องลั่นป่า
ขณะไปออกแคมป์กับสองพี่น้องตระกูลฟรีเดลซีแล้วเห็นฝูงหลาย
สิบตัวกรูกันเข้ามาล้อมสติเว่นที่ในมือยังถือมีดตัดกิ่งไม้ที่มีรังผึ้ง
รังใหญ่ สติเว่นตะโกนจนเสียงแหบบอกให้เธอหนีไป แต่ซามาวี
วิ่งไปเอาผ่านวมในเต็นท์ออกมาทางคลุ่มมาบนตัวเขาและตัวเอง
ก็มุดเข้าไปในนั้น มีผึ้งตามมาด้วยสองสามตัว และมันก็ต๋อยเธอ
กับเขาคนละจุดสองจุด

“เป็นไงบ้างสติเว่น โดนไปเยอะไหม”

“หังคอเลย เจ็บเป็นบ้า ซามล่ะ”

“สอง หัวใจจะวาย ริต้าจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ ริต้า ริต้า” ซามาวี
ตะโกนเรียก ริต้าตะโกนตอบกลับมาว่าเธออยู่ในเต็นท์และรูดซิป
ปิดไปแล้วจึงค่อยเบาใจ

“ทำไมไม่เข้าไปอยู่ในเต็นท์กับริต้า”

“แล้วนายเล่า จะให้ฉันปล่อยให้นายโดนฝังรุมสกรัมคนเดียว
หรือไง” ซามาวีบอกใต้ผ้าห่ม ผึ้งสามตัวตายนอกกันอยู่เพราะเธอ
ใช้รองเท้าตบมันจนบี้แบน

“แล้วตัวเองก็โดนฝังต๋อย”

“แบ่งๆ กันเจ็บ เจ็บคนเดียวก็ตายกันพอดี” ซามาวีมองลอด

ผ่านววมออกไป ยังเห็นผึ้งบินวนเวียนใกล้ๆ จึงยังต้องซ่อนตัวด้วย
ผ้าห่ม

“วิ่งมาตั้งไกล เพื่อกลับมาเอาผ้าห่มคลุมให้ผม ซามไม่กลัว
เธอ”

“กลัวสิ เกิดมึนววมที่แกำม อายเพื่อนตาย แต่ก็ป็นห่วงนาย
มากกว่า ไหน...มันต่อโดยตรงไหนดั้ง” เธอพยายามดึงผ้าห่มขึ้น
เพื่อให้อ้อมมีแสงส่องมาได้บ้าง เธอเปลี่ยนจากท่าหมอบเป็นท่านั่ง
แสงลอดมาจากทางช่วงขาพอให้เห็นหน้าสตีเว่น เขาโดนต่อโดยตรง
ปากทำให้ปากววมเป็นเบ็ดที่หนึ่ง อีกสองที่คือหลังคอและหน้าผาก
เธอหัวเราะดั่งลั่น แต่ตัวเองก็โดนต่อโดยตรงจุมุกจนโด่งเกินงาม

“ข้าพอยัง”

“ตลก หมดหล่อเลย”

“ตัวเองสวยตายละ” เขาทำหน้ายุ่ง แต่ก็ตะะปลายนิ้วมาบน
แห่งจุมุกววมเป่ง “เจ็บมากไหม”

“มากสิ ตรงจุมุกด้วย แต่ก็ดีนะ ดั้งโด่งโดยไม่ต้องคัลยกรรม
เลย” ซามาวิยังทำเป็นมองโลกในแง่ดี ทั้งที่เจ็บจนน้ำตาแทบไหล

สตีเว่นอดหัวเราะออกมาไม่ได้ หลังจากอยู่ที่ผ้าห่มกับ
ซามาวิอยู่ร่วมชั่วโมง ผึ้งก็ยังไม่ว่างไปไหน เขากับเธอเลยต้องค่อยๆ
คลานใต้ผ้าห่มไปถึงเต็นท์เขา พอเข้าไปในนั้นค่อยหายใจหายใจคอโล่ง
เธอกับเขาติดอยู่ในเต็นท์คนละหลังกับริต้า หลายชั่วโมงกว่าฝูงผึ้ง
จะกลับไป แต่เขากลับรู้สึกว่าจะยากให้พวกมันมากขึ้นเพิ่มไม่ไปไหน
หลายๆ ตัวยิ่งดี

ปกติเขาเป็นคนเบื่อง่าย แต่เขากลับไม่รู้สึغبื่อเลยเวลา
อยู่ใกล้ซามาวิ มันเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรเขาก็ไม่รู้ตัว รู้แต่ว่า
ระหว่างซามาวิกับริต้าแล้ว ซามาวิดีกับเขายิ่งกว่าพี่แท้ๆ อย่างริต้า

เสียอีก หลายครั้งเข้มนั้นเลยกลายเป็นความฝังใจ ประทับใจ และความผูกพัน

สติเว้นถอนหายใจ เมื่อตอนนี้ทุกอย่างมันไม่เหมือนเดิมแล้ว เธอมีคนที่ต้องปกป้องดูแล เธอมีเจ้าของและกำลังจะแต่งงาน เขาขับรถมาเรื่อยๆ ไม่รู้จะไปไหนจึงกลับไปที่บ้าน แต่กลับเจอคนที่ไม่อยากจะเจอที่สุดในรอบปีนั่งหน้าบูตบั้งอยู่ในห้องรับแขก โดยมีมาตามเทรวี่แม่ของเขากำลังปลอบใจอยู่

“ไม่เอาน่าโรซี่ เธออย่าอารมณ์เสียสิ ผู้ชายเขาไม่ชอบคนเอาแต่ใจหรอก รู้ไหม”

“ต่อให้ฉันเอาเข็มมาเย็บปากตัวเองให้พูดไม่ได้เหมือนตุ๊กตายาง เขาก็ไม่เคยดีกับฉันหรอก เขามันคนใจร้าย ถ้าฉันอารมณ์เสียมากๆ ฉันอาจจะให้พ่อถอนหุ้น”

นั่นไง...ไม่ตายไม่เดิมของเธอ วันหนึ่งเถอะ เขาจะทำให้โรซี่เห็นว่า ตระกูลฟรีเดลซี่ไม่จำเป็นต้องพึ่งเงินจากครอบครัวของเธอ

“อ๊วยตาย...เขามาแล้ว อย่าพุ่มพายนะโรซี่” มาตามเทรวี่เตือน แล้วลูกลมมาหาลูกชาย “ลูกรัก โรซี่มารอลูกอยู่นานแล้ว เขาจะชวนลูกไปกินมื่อเย็น”

“รู้ได้ยังไงว่าฉันจะมาที่นี่” เขาตอบไม่ตรงคำถาม โรซี่ทำท่าเหมือนจะเถียงอะไรออกไป แต่พอสบตากับมาตามเทรวี่จึงลูกลมกอดแขนเขาประจบ

“ฉันรู้ว่าว่าวันเสาร์พี่มักจะกลับบ้าน แต่วันนี้ไปกินมื่อเย็นกับฉันนะ นะคะ” โรซี่ก็ก้มหัวนหยด ผิดจากทุกครั้งที่ออกคำสั่งมากกว่าจะขอร้องแบบนี้

“อ้อ” พอเห็นว่าเธออ่อนมาเขาจึงไม่อยากจะแย้งตอบ

“น่ารักที่สุดเลย” หญิงสาวเขย่งปลายเท้ามาจูบที่ปลายคางสากหันมาส่งยิ้มดีใจให้มาตามเทรวี่ พอใจที่เขาไม่ได้เบือนหน้าหนี

เหมือนทุกที

“ขอตัวไปอาบน้ำสักยี่สิบนาที คุยกับแม่ไปก่อนนะ” เขาบอก แล้วปลดมือเธอออก เมื่อเธอตีมา ตัวเขาเองก็พยายามตีตอบเช่นกัน เพื่อว่า...

ชายหนุ่มถอนหายใจ เมื่อขยายป่านั้นมีความสุขกับว่าที่สามี ที่จะแต่งงานอีกไม่กี่เดือนนี้แล้ว เขาจะทุกข์อยู่ทำไม เขาก็ควรมีความสุขของตัวเองสิ ถึงจะถูก

“เห็นไหม บ้าบอกเธอแล้วโรซี่ ผู้ชายนะเขาชอบผู้หญิง ที่อ่อนหวาน คอยเอาอกเอาใจ”

“ค่ะคุณป้า ฉันจะพยายาม”

“ดีจ้ะ ไปๆ ไปเติมหน้าหน่อยดีกว่า ปากจืดแล้ว” มาตามเทรวี่ เซยคางว่าที่ลูกสะใภ้ขึ้นแล้วทำหน้าที่ไม่ชอบใจ โรซี่จึงรีบขอตัว เข้าห้องน้ำไปจัดการหน้าตาตัวเองใหม่

โรซี่สีหน้ามีความสุขเมื่อหลังกินมื้อเย็นกันเสร็จแล้ว สติเว่น ยังใจดีพาเธอมาไนต์คลับหนึ่งที่บรรยากาศดี เหมาะกับการมานั่ง ปล่อยอารมณ์กับคนรัก

หญิงสาวเอนศีรษะชบกับท่อนแขนกำยำ ปลายนิ้วไล้ไต่ หยอกเย้า เธอนั่งซัดบดเบียดต้นขาไปกับขาเขา ซ้อนสายตาดูขึ้นมอง ตาปริ้อ

“พีคะ”

“ว่าไง”

“คืนนี้ไปห้องฉันนะคะ ฉันอยากอยู่กับพี เราสองคนไม่เคย ได้สวีตกันเต็มที่เลยนะ”

“พรุ่งนี้มีประชุมเช้า” สติเว่นพยายามบ่ายเบี่ยง รู้ดีว่าดูเป็นการเสียมารยาทที่ปฏิเสธผู้หญิงที่ทอดสะพานมาหาก่อน แต่ในเมื่อ

เขาเริ่มมั่นใจว่าอย่างไรเรื่องระหว่างเขากับเธอมันเป็นไปได้
จึงไม่อยากสร้างความสัมพันธ์ทางกายให้มันยุ่งยากใจในภายหลัง

“มันจะเสียเวลาสักแค่ไหนกันคะ พี่รังเกียจฉันเหรอ เราคบกัน
นานแล้วนะ อย่าให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองไร้ค่าขนาดนั้นเลย” โรซี่
เสียงเครือ

“ฉันรู้ว่าเธอคิดยังไงโรซี่ แต่เรายังไม่ได้ตกลงเป็นแฟนกัน
เราแค่ทดลองคบกัน ทำความรู้จักกัน ฉันไม่ยอมให้เรามองหน้ากัน
ไม่ติด ถ้าเรื่องระหว่างเรามันเป็นไปได้”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่เป็นไรหรอก ขอแค่วันนี้เราได้อยู่ด้วยกัน
นะคะ” หญิงสาวเบะปาก น้ำตาคลอจนสติვენต้องยื่นนิ้วมาเช็ด
น้ำตาให้

“ไปก็ไป อย่าร้องสิ”

“จริงเหรอคะพี่สติვენ”

“แต่เธอห้ามลืมปลุกฉันนะ พรุ่งนี้มีงานสำคัญจริงๆ”

“ได้สิคะ ฉันดื่มหมดแก้วนี้แล้วเรากลับกันนะ”

หญิงสาวยื่นแก้วออกไปชนกับแก้วเขา หัวใจสิงโลด เกิดอาการ
มวนในท้องเหมือนมีเกลียวคลื่นบิดอยู่ในนั้น เธอกับเขาทดลอง
คบหา ทำความรู้จักกันมาหนึ่งปีเต็มๆ เป็นหนึ่งปีที่ได้จูบจากเขา
แค่ครั้งเดียว เพราะทะเลาะกันเป็นส่วนใหญ๋ เขาเย็นชากับเธอ
ใครบ้างจะไม่น้อยใจ

ชายหนุ่มชนตอบ ดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ปล่อยให้โรซี่
คว่ำแขนมากอดแล้วเดินออกไปด้วยกัน แต่ไม่ทันถึงลานจอดรถ
ก็เห็นคนสองคนทะเลาะกันอยู่

“ไม่ต้องมาทำเป็นห่วงฉัน ฉันจะออกไปกับผู้ชายคนไหน
มันก็เรื่องของฉัน”

“เธอเมามากแล้วนะพริส”

“มาแล้วไง เมาให้อั้วเติกในท้องเนียนมันเมาตีลังกาทกน้ำคร่ำตายไปเลย” หญิงสาวสะบัดแขนจนหลุดจากคู่กรณี น้ำตานองหน้า

“พูดอะไรของเธอ กลับบ้านได้แล้วนะ”

“บ้านเธอ บ้านไหนล่ะ บ้านของอาจารย์ฉันก็อยู่ไม่ได้แล้วนี่ฉันกับลูกต้องระเห็จออกไปอยู่อพาร์ทเมนต์ทั้งเก้าทั้งโหม ให้มันตายไปเสียยังจะดีกว่า”

“ตามใจ ดีเหมือนกัน ฉันจะได้ไม่ต้องปวดหัวเรื่องเธออีก” เจโซหมุนตัวหนี แต่พริสขินล่าเป็นคนโหมเข้ากอดเขาจากทางข้างหลังแล้วร้องไห้

“ฉันขอโทษ อาจารย์อย่าทิ้งฉันเลยนะคะ”

“ฉันก็ไม่เคยคิดจะทิ้งเธอหรอกนะ ถ้าเธอทำตัวดีๆ เหมือนเมื่อก่อน”

“ฉันก็แค่น้อยใจ ตั้งแต่ฉันท้อง อาจารย์ก็ไม่มาหาฉันเลยปล่อยให้ฉันอยู่คนเดียว”

“ตอนนี้ซามกลับมาแล้ว แถมยังทำงานที่เดียวกับฉันกระดิกตัวไปไหนก็ลำบาก ให้มันผ่านงานแต่งงานไปก่อนได้ไหมอดทนหน่อย”

“ปานนั้นฉันคงท้องโตมากแล้ว จะปล่อยให้ฉันอยู่แบบนั้นจริงๆ เธอคะ ลูกเรานะ ลูกของอาจารย์นะคะ ถึงไม่ได้อยากให้เขาเกิดมา แต่เขาเกิดมาแล้วนะ”

“เอาละๆ เอาไว้ใกล้คลอด ฉันจะหาคนไปอยู่เป็นเพื่อนคลอดเมื่อไรก็ให้พี่เลี้ยงช่วยดู”

“ได้ค่ะ ฉันไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว แต่คืนนี้อยู่กับฉันได้ไหมคะ นะ...”

“ก็ได้” เจโซบอกขึ้น แต่อยู่ๆ ก็โดนกระชากคอเสื้อจากข้างหลัง

แรงๆ จนเสียหลัก ท่ามกลางความตกใจของสองสาว โรซี้ก็รีดลั่น
“สตีเว่น คุณทำอะไร!”

“ปล่อยแฟนฉันเดี๋ยวนี้นะ” พริสซินล่าดึงตัวชายแปลกหน้า
ที่อยู่ๆ ก็กระซอกคอเสื้อแฟนเธอมา แถมยังชด์หมัดหนักๆ ไป
หลายที

“ไอ้เลวเอ๊ย”

“ไอ้ย แกต่อยฉันทำไม” เจโซสวนกลับ แลกกันคนละหมัด
สองหมัด พอหยุดกายลุกได้เจโซก็พยายามมองหน้าคู่กรณีให้ชด์ๆ
ใบหน้าเขาชด์เผือดเมื่อเห็นชด์ๆ

“น้องชายริต้า!”

“ใช่ ฉันเอง เราอาจจะไม่เคยเจอกันจริงๆ เห็นแค่รูปในห้องซาม
แต่ฉันจำหน้าแกได้ ต่อให้หน้าบวมปูดมากกว่านี้ ฉันก็จำแกได้”
สตีเว่นชี้หน้าเจโซ กรามขบแน่นจนเป็นสัน ใครทำซามาวิเจ็บ
มันก็ยิ่งกว่าทำให้เขาเจ็บอีก

“คุณพรีเตลชี ผมขอร้อง อย่าบอกซามเลยนะ”

“นี่แกกล้าขอให้ฉันปิดบังเรื่องนี้นั้นหรือ” ชายหนุ่มรวบคอเสื้อ
ของเจโซมาอีก แต่คราวนี้เจโซไม่บัดบ้อง สายตาที่มองเต็มไปด้วย
สายตาขอร้องอ้อนวอน

“คุณคงไม่อยากให้เธอเสียใจหรือก ไซ้ใหม่”

“การที่เธอถูกนอกใจตั้งแต่ยังไม่แต่งงานมากกว่าที่จะทำให้
เสียใจ ไอ้ชั่วเอ๊ย” สตีเว่นง้างหมัดอีกหน แต่พริสซินล่ากางปีกปกป้อง

“ห้ามทำอะไรเขาเลยนะ”

“เขาทำกับเธอขนาดนี้ยังปกป้องอีกหรือ”

“ฉันรักเขา อย่าทำอะไรเขาเลยนะ”

“โอ้เว้ย...มานี่” สตีเว่นปล่อยคอเสื้อเจโซ ตัวตื้อข้อมือพริสซินล่า
แล้วพาขึ้นรถไป โรซี้อ้าปากค้าง มัวตกใจจนวิ่งตามไม่ทัน พอรถ

ออกไปแล้วจึงวิ่งตามจนสิ้นร่องเท้าหัก

“กลับมาเดี๋ยวนี้ละ สตีเว่น กลับมานะ!”

เจโซเตะแรงๆ ไปบนรูปปั้นกามเทพ มองตามรถของสตีเว่น
ไปด้วยความหวาดหวั่น เขารีบไปหาซามาวี ก่อนที่อีกฝ่ายจะไปพูด
อะไร

พริสทินล่ำมองคนข้างๆ ด้วยความกลัว สายตาของเขา
เหมือนจะฆ่าใครได้ เส้นเลือดบนหลังมือปูดขึ้นเหมือนเขากำลัง
ควบคุมอารมณ์อย่างหนัก เธออยากถามว่าเขาจะพาไปไหน แต่
ก็ไม่กล้า เป็นเขาเองที่เป็นคนทำลายความเงียบขึ้น

“เธออยู่กับหมอนั้นมานานแค่ไหนแล้ว”

“สามปีค่ะ”

“นานก่อนที่หมอนั้นจะคบกับแฟนเขาอีกนะ” สตีเว่นกัดฟัน
หมอนั้นต้องชั่วขนาดไหนถึงได้หลอกซามาวีมาได้ตั้งสองปี และ
ยายป้ามันต้องโง่ขนาดไหนที่ถูกลมเขาให้ขนาดนี้ยังไม่รู้

“ฉันคบกับเขามานานแล้วค่ะ อาจารย์เจโซดีกับฉันมาก
เขาเป็นผู้มีพระคุณ เขาส่งเสริมให้ฉันเรียน ช่วยเหลือเวลาฉันลำบาก”

“เธอก็เลยทนเป็นเมียเก็บมันนั่นสิ”

“ไม่มีใครอยากเป็นเมียเก็บใครหรอกค่ะ ฉันก็อยากเป็นเมีย
จริงๆ ของเขา แต่ทำยังไงได้ เขาไม่ได้รักฉันมากเท่าผู้หญิงคนนั้น”
พริสทินล่ำเงยไปอึดใจแล้วย้อนถาม “คุณจะบอกเธอไหมคะ”

สตีเว่นไม่ได้ตอบคำถามนั้น เพราะเขายังนึกภาพไม่ออกเลยว่า
ผู้หญิงที่อยู่กับตำรับตำราและมีแฟนคนแรก คบกันจนจะแต่งงานกัน
แล้วมารู้ว่าถูกนอกใจมาตั้งแต่เพิ่งเริ่มคบกัน ยายป้ามันจะมี
สภาพไหน

“คุณ...จะพาฉันไปไหนคะ”

“เธอพักที่ไหน”

“ตรงไปเลี้ยวขวา มุมสุดค่ะ” พริสซึนล่าตอบ ใจชื้นที่อีกฝ่ายไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่านั้น เธอหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า คล้ายรอว่าคนรักจะโทร.หาหรือไม่

“ปานนี้คงแจ่มไปหาตัวจริงของเขานั้นแหละ”

พริสซึนล่าน้ำตาหยดเหมะ ชายหนุ่มถอนหายใจ กระซอกทิชชูจากกล่องมาส่งให้

“เลิกเสียน้ำตาให้กับคนอย่างนั้นเถอะ” เขาไม่พูดอะไรอีก จนกระทั่งจอดหน้าอพาร์ตเมนต์หนึ่ง หญิงสาวเอ่ยขอบคุณแล้วลงจากรถไป โทรศัพท์ที่ไม่ได้เปิดเสียงของเขายังสั่นตลอดเวลา แต่เขาเพิ่งมีสติรู้สึกตัว เขาหยิบมาดู มีสายจากโรซีหลายสิบสาย ทำให้เขาตกใจ

ตายท่า... ลีมนินิท

